

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA s.r.o.**, se sídlem Na Zátorách 8, Praha 7, zastoupené JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem, se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Květná 15, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2012, č. j. BF986-3/120/9/2011-SŘ, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 2. 2013, č. j. 10 A 57/2012 - 89,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 2. 2013, č. j. 10 A 57/2012 - 89, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 18. 4. 2012, č. j. BF986-3/120/9/2011-SŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo změněno rozhodnutí inspektorátu v Táboře ze dne 1. 11. 2011, č. j. CR385-3/2011/187/3/2011-SŘ, tak, že žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) byla podle § 17a odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“), při analogickém použití zásady absorpční podle § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 75 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Správního deliktu se stěžovatelka měla dopustit tím, že ve své provozovně na adrese Purkyňova ul., Tábor, dne 2. 3. 2011 nabízela k prodeji sýry porcované a zabalené bez přítomnosti spotřebitele, aniž by tyto potraviny byly označeny údaji v souladu s § 7 zákona o potravinách, a při

následné kontrole provedené dne 14. 3. 2011 se dopustila stejného jednání, čímž nesplnila povinnost uloženou opatřením orgánu dozoru podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SZPI“), k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole provedené dne 2. 3. 2011.

[2] Proti shora uvedenému rozhodnutí žalované brojila stěžovatelka žalobou, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 13. 2. 2013, č. j. 10 A 57/2012 - 89 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. V odůvodnění nejprve rekapituloval okolnosti související se žádostí zástupkyně stěžovatelky o odročení jednání nařízeného na den 13. 2. 2013 a konstatoval, že žádosti nemohl vyhovět, neboť k tomu neměl dostatek relevantních informací. Napadené správní rozhodnutí měl za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné. Ohledně věcné příslušnosti žalované odkázal krajský soud na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež v tomto směru pokládal za logické a vyhovující, a konstatoval, že krájení, resp. porcování sýrů lze považovat za manipulaci s potravinou a nedochází tak k jejich úpravě, ale pouze k jejich uvádění do oběhu. Ve stejném smyslu vyznívá i dohoda, která byla uzavřena mezi Ministerstvem zemědělství, žalovanou a Státní veterinární správou dne 18. 8. 2009 (pozn. zdejšího soudu: krajský soud měl patrně na mysli dohodu těchto správních orgánů o vzájemné součinnosti a spolupráci ze dne 21. 7. 2009), jejímž účelem byla dle názoru krajského soudu *„koordinace výkonu dozoru, aby nedocházelo k překrývání činnosti dozorovaných orgánů při kontrole potravin ve vztahu k § 16 zákona o potravinách.“* Touto dohodou tak nedošlo k založení věcné příslušnosti žalované, ale pouze k upřesnění výkonu dozoru z hlediska věcné příslušnosti jednotlivých orgánů správního dozoru. Krajský soud nepřisvědčil ani dalším žalobním námitkám.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Proti napadenému rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Předně byla přesvědčena, že se krajský soud nesprávně vypořádal s námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí. Dle jejího názoru dochází v jejích provozovnách k úpravě ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách, a tak byla dána kontrolní pravomoc orgánů státního veterinárního dozoru. V této souvislosti vznesla stěžovatelka také námitku nepřezkoumatelnosti. Napadla rovněž procesní postup krajského soudu, kterým nebylo vyhověno její žádosti o odročení jednání, přestože se její zástupkyně stala obětí závažné trestné činnosti a z toho důvodu se z jednání řádně omluvila.

[4] Stěžovatelka dále setrvala na názoru, že jí prodávané porcované sýry byly nebalenou potravinou dle § 8 odst. 2 zákona o potravinách, a nikoli balenou potravinou ve smyslu § 7 zákona o potravinách, jak tvrdil krajský soud. Poukázala na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011, o poskytování informací o potravinách spotřebitelům, které za balenou potravinu nepovažuje potravinu zabalenou v místě prodeje na žádost spotřebitele ani potravinu zabalenou pro účely přímého prodeje. Stěžovatelka byla přesvědčena, že v jejím případě šlo o přímý prodej nebalených potravin v souladu

s citovaným nařízením, a z důvodu odlišné interpretace relevantních ustanovení českého vnitrostátního práva navrhla předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie. Stěžovatelka poté zrekapitulovala skutečnosti o svém způsobu prodeje porcovaných sýrů a dospěla k závěru, že spotřebitel při něm měl pro své rozhodování k dispozici všechny potřebné informace a nebyl nijak zkrácen na svých reklamačních právech. Opačný závěr by dle stěžovatelky znamenal, že při prodeji nebaleného váženého sýra dochází ke krácení spotřebitele v právu na informace, neboť ten již doma informacemi sdělenými mu společnými popisky rovněž nedisponuje. Stěžovatelka zdůraznila, že při označování každé jednotlivé porce sýra by spotřebitel v době rozhodování nedisponoval žádnými informacemi, neboť ty by byly na poměrně malých balíčcích sýrů jen stěží čitelné a spotřebitel neměl do vitrín přístup. Ze zásad evropského potravinového práva dle stěžovatelky vyplývá obecná zásada poskytovat spotřebitelům základ, který jim umožní vybírat potraviny se znalostí věci, a zabránit jakýmkoli praktikám, které mohou spotřebitele uvést v omyl. Tato zásada tak potvrzuje její názor, že pro spotřebitele je při přímém nákupu sýrů rozhodující znát informace v době rozhodování o koupi.

[5] Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu. Uvedla, že podle zákona o SZPI i podle § 16 zákona o potravinách vykonává státní dozor při prodeji potravin živočišného původu, nicméně tuto působnost má i Státní veterinární správa (dále jen „SVS“). Pro pochopení kompetenčního ustanovení § 16 zákona o potravinách je klíčovým pojmem „prodejní úsek“, jímž je dle žalované třeba rozumět samostatnou a fyzicky oddělenou část prodejny, přičemž fyzické oddělení je zejména u prodeje čerstvého masa zásadní pro zabránění kontaminaci ostatních potravin. Konkrétní podoba oddělení jednotlivých prodejních úseků se může lišit, může se jednat o samostatné chladicí pulty, ale také jen o oddělení jednotlivých prodejních úseků v rámci jednoho chladicího pultu přepážkami a zabezpečením specifického režimu úschovy potravin (např. předepsanou teplotou úschovy). Úpravou je pak taková činnost, při které dochází k zásadní změně vlastností dotčené potraviny, není jí pouhá manipulace s potravinou (krájení, balení), jejíž výrobní proces byl dokončen ve výrobním závodě mimo provozovnu stěžovatelky. Je přitom nutno vyjít z logiky právní úpravy požadavků vztahujících se k potravinám živočišného původu, a tak např. u krájení čerstvého masa jde o takový zásah do nebalené potraviny, který s ohledem na rizikovost dané komodity, hygienická pravidla a další požadavky bude považován za úpravu dle § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách.

[6] Žalovaná byla přesvědčena, že vzhledem k rozdělení prodejny stěžovatelky na prodejní úseky měla v úsecích, kde nedocházelo k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny, věcnou příslušnost ke kontrole podle § 16 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o potravinách. Poukázala rovněž na Dohodu o vzájemné součinnosti a spolupráci mezi Ministerstvem zemědělství, žalovanou a SVS ze dne 21. 7. 2009 (dále jen „Dohoda o součinnosti“), jejímž předmětem nebyl přenos věcné působnosti mezi správními orgány, který by překračoval rámec zákona o potravinách, nýbrž vymezení okruhů jednotlivými orgány kontrolovaných skutečností v zájmu lepší spolupráce kontrolních orgánů a snížení případné administrativní zátěže kontrolovaných osob. Žalovaná upozornila na to, že mezi dotčenými orgány, a to včetně jim nadřízeného Ministerstva zemědělství, nikdy ke kompetenčnímu sporu nedošlo a ohledně výkladu § 16 zákona o potravinách mezi nimi panuje shoda. Závěrem žalovaná poukázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu,

který jako věcně příslušnou ke kontrole provozoven stěžovatelky shledal SVS, avšak upozornila na fakt, že tyto rozsudky se týkaly kontrol, jež byly provedeny ještě před uzavřením Dohody o součinnosti, a protože to nebylo předmětem tehdejšího sporu, nebyly v nich podrobně vyloženy neurčité pojmy „úprava“ a „prodejní úsek“. Žalovaná dále odmítla i výtky stěžovatelky napadající interpretaci § 7 zákona o potravinách i procesní postup soudu. Závěrem navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[8] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[9] Vzhledem k logice stížnostních bodů Nejvyšší správní soud nejprve zaujal stanovisko ke kasačním námitkám stěžovatelky, jež se dají podřadit pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelka „z důvodu právní opatrnosti“ vznesla námitku nepřezkoumatelnosti, tu však odůvodnila pouze tím, že nebyla dána působnost žalované. Problematika nepřezkoumatelnosti je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nutno pokládat takové rozhodnutí, jež je nesrozumitelné nebo z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Nedostatkem důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Těmito skutkovými důvody budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kde není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Nejvyšší správní soud má za to, že žádnou z výše uvedených vad napadený rozsudek netrpí a je bez jakýchkoliv pochybností přezkoumatelný, o čemž ostatně svědčí i to, že s jeho závěry stěžovatelka ve své kasační stížnosti bez problému polemizuje a žádné konkrétní skutečnosti nasvědčující nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ani nenamítala.

[10] Nejvyšší správní soud poté přistoupil k posouzení kasační námitky věcné nepřislušnosti žalované k vydání napadeného rozhodnutí. Na úvod je třeba poznamenat, že

touto námitkou se Nejvyšší správní soud již podrobně zabýval ve skutkově obdobné věci týkající se stejných účastníků v rozsudku ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013 - 131. Za situace, kdy se skutkový i právní stav věci podstatně neliší, proto jen stručně rekapituluje klíčové pasáže citovaného rozsudku a vzhledem k jeho vyčerpávajícímu odůvodnění na něj v podrobnostech plně odkazuje.

[11] Z kompetenčního ustanovení § 16 odst. 1 zákona o potravinách je zřejmé, že žalovaná vykonává státní dozor při výrobě a uvádění potravin do oběhu [§ 16 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o potravinách], vyjma surovin a potravin živočišného původu, u kterých za podmínek stanovených v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách vykonávají státní dozor orgány veterinární správy. Žalovaná tak má při výrobě a uvádění potravin do oběhu působnost obecnou, naopak orgány veterinární správy mají působnost speciální, která obecnou působnost vylučuje. Tato speciální působnost je dána při kontrole potravin živočišného původu (což jsou nepochybně i sýry) v prodejnách a prodejních úsecích, kde dochází k úpravě masa, mléka, ryb, drůbeže, vajec nebo k prodeji zvěřiny. Při rozlišování toho, co je a co není úprava, je třeba vyjít ze smyslu a účelu veřejnoprávní regulace a hygienických požadavků vztahujících se k potravinám živočišného původu. Potraviny, s nimiž zákon o potravinách v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 spojuje speciální působnost orgánů veterinární správy, jsou vzhledem k absenci tepelné či jiné technologické úpravy mikrobiologicky rizikovější než potraviny, jejichž výrobní proces už byl dokončen ve výrobním závodě mimo provozovnu stěžovatelky. Proto i jiné potraviny živočišného původu, které se nacházejí ve stejných prodejnách nebo prodejních úsecích, kontrolují orgány veterinární správy. Úpravou ve smyslu zákona o potravinách je tedy třeba rozumět jakýkoli zásah do nebalené čerstvé potraviny uvedené v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách spojený s rizikem kontaminace, nepochybně se tedy bude jednat i o krájení masa.

[12] Zákonný pojem „prodejní úsek“ lze chápat jako samostatnou a fyzicky oddělenou část prodejny, přičemž fyzické oddělení je zásadní pro zabránění kontaminaci ostatních potravin a musí být zřetelné natolik, aby minimalizovalo riziko kontaminace živočišných produktů mikrobiologickými vzorky z potravin uvedených v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách, tj. např. z čerstvého masa. Toto riziko je při aktivních činnostech souvisejících se syrovými potravinami přirozeně vyšší než v případě jejich statického uložení v chladicím pultu. Proto je třeba pojem prodejního úseku vykládat i ve vztahu i k prostorům, nástrojům a zařízením či jednotlivým pracovníkům, kteří jsou při své činnosti obvykle pověřeni manipulací a úpravou jednotlivých druhů potravin. O samostatný úsek se tak nebude jednat v případě, kdy jsou k úpravě čerstvých potravin uvedených v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách používány tytéž nástroje či zařízení jako u jiných potravin živočišného původu nebo kdy při obsluze jednoho zákazníka zaměstnanec obvykle upravuje rizikové potraviny a zároveň i jiné potraviny živočišného původu, např. připravuje nezpracované (syrové) maso a následně balí sýry. Prodejní úsek ve smyslu zákona se tedy svou povahou bude blížit samostatné prodejně, což je zřejmé i z dikce zákona, jenž prodejní úsek i prodejnu staví naroveň; opačný výklad by ostatně znamenal, že prodejní úseky a tím i věcná působnost orgánů státního dozoru nad potravinami by mohly vznikat a měnit se během velmi krátké doby (např. umístěním mobilní fyzické přepážky mezi jednotlivé druhy potravin uložených v jednom chladicím pultu

či jejím vynětím), což by podstatně ztěžovalo, případně úplně znemožňovalo plnění kontrolních a dohledových úkolů státní správy.

[13] Žalovaná nemůže svou věcnou příslušnost ke kontrole zakládat ani na Dohodě o součinnosti. Hranice věcné působnosti orgánů státní kontroly potravin jsou (být za použití neurčitých právních pojmů) vymezeny v § 16 zákona o potravinách. Jakákoli dohoda stanovující věcnou působnost správních orgánů odchylně od zákona by byla s ohledem čl. 79 odst. 1 Ústavy, dle něhož lze ministerstva a jiné správní úřady zřídit a jejich působnost stanovit pouze zákonem, protiústavní a nelze ji v této části aplikovat. V nyní posuzovaném případě proto nelze založit věcnou příslušnost žalované ke kontrole balených sýrů na základě Dohody o součinnosti, jež žalované přiznává kompetenci při manipulaci s potravinami živočišného původu (jako je např. jejich balení nebo krájení) mimo potravin uvedených v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách prováděné za účelem přímého prodeje konečnému spotřebiteli, neboť tato část Dohody o součinnosti nemá žádnou oporu v zákoně, resp. v § 16 zákona o potravinách a nelze ji tak aplikovat. To neznamená, že dohoda jako celek je nezákonná nebo že by správní úřady nemohly takovou dohodu ve smyslu společné, resp. koordinované interní směrnice k výkladu jednotlivých zákonných ustanovení *secundum et intra legem* uzavřít, nelze jí však, jak bylo uvedeno výše, měnit působnost správních úřadů *contra* ani *praeter legem*. Jinak řečeno, v části, v níž dohoda zákon interpretuje nesprávně, nemůže být samozřejmě pro správní úřady, natož pro soudy závazná.

[14] Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku věcné příslušnosti žalované ke kontrole balených sýrů v prodejně stěžovatelky, neboť zcela pominul § 16 odst. 1 písm. b) zákona o potravinách, který zakládá speciální působnost orgánů veterinární správy a vylučuje obecnou působnost žalované. Nevěnoval se tak tomu, zda v prodejně docházelo k úpravě potravin vyjmenovaných v citovaném ustanovení, ani tomu, zda prodejna stěžovatelky byla rozdělena na prodejní úseky. Při posouzení věcné příslušnosti správních orgánů navíc chybně zohlednil Dohodu o součinnosti. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbyvá nic jiného, než napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Za této situace již zcela ztrácí význam námitky stěžovatelky napadající procesní postup soudu, který přes omluvu a opakovanou žádost její zástupkyně neodročil jednání nařízené na 13. 2. 2013, a proto se jimi Nejvyšší správní soud nezabýval.

[16] Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za potřebné vyjádřit se k dalším právním otázkám týkajících se kasační stížnosti. Zásadně nelze přisvědčit názoru stěžovatelky, že absence věcné příslušnosti správního orgánu k vydání rozhodnutí činí tato rozhodnutí bez dalšího nicotnými. Nicotnost ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu způsobují pouze ty nejtěžší vady příslušnosti. V nyní posuzovaném případě se však s přihlédnutím k celé koncepci zákonného vymezení pravomocí v oblasti kontroly potravin o takový případ absolutní věcné nepříslušnosti nejedná. Ustanovení § 14 odst. 1 zákona o potravinách (shodně též § 16 odst. 1 téhož zákona) totiž stanoví, že ke kontrole dodržování povinností stanovených tímto zákonem působí tyto orgány dozoru: a) orgány ochrany veřejného zdraví, b) orgány veterinární správy, c) Státní zemědělská a potravinářská inspekce (pro úplnost zdejší soud dodává, že do 31. 12. 2013 byl orgánem státní kontroly potravin ještě Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský). Již

z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že žalovaná je nepochybně orgánem kompetentním ke kontrole potravin (a to včetně kontrol balených sýrů, jak tomu bylo v tomto případě), nelze proto bez dalšího konstatovat, že k vydání rozhodnutí ve správním řízení nebyly orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce vůbec věcně příslušné. Věcná příslušnost žalované ke kontrole potravin ostatně vyplývá z jejího názvu i ze zákona o SZPI, viz např. § 3 odst. 1 tohoto zákona: „*Inspekce u fyzických a právnických osob (dále jen "kontrolované osoby") kontroluje zemědělské výrobky a potraviny nebo suroviny určené k jejich výrobě (...)*“ (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2014, č. j. 6 Ads 87/2013 - 131).

[17] Nejvyšší správní soud podotýká, že ke zbývajícím kasačním námitkám, týkajícím se interpretace § 7 zákona o potravinách, se také již několikrát podrobně vyjádřil, a to dokonce v řízeních týkajících se stejného způsobu prodeje a nabídky sýrů stěžovatelkou (viz např. rozhodnutí č. j. 7 As 35/2008 - 144, č. j. 7 As 34/2008 - 181 a č. j. 4 Ads 87/2012 - 34). Za situace, kdy se skutkový i právní stav věci podstatně neliší a námitky v kasační stížnosti jsou formulovány takřka totožně, nelze ani v nyní posuzované věci shledat důvod revidovat právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2013,

č. j. 6 Ads 37/2014 - 46. Na stěžovatelkou praktikovaný způsob prodeje a nabídky sýrů je tak třeba nahlížet jako na prodej balených potravin ve smyslu § 7 zákona o potravinách.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[18] Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil dle § 110 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nevyužil možnosti předjímané § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a současně s rozsudkem krajského soudu nezrušil napadené správní rozhodnutí, neboť skutkové okolnosti týkající se věcné příslušnosti jednotlivých orgánů státního dozoru při kontrole potravin nebyly v řízení před krajským soudem zjištěny v dostatečném rozsahu. Krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v odůvodnění tohoto rozsudku, se tedy předně zaměří na to, zda byla kontrolovaná prodejna stěžovatelky rozdělena na prodejní úseky ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách. Pokud by prodejna nebyla rozdělena na prodejní úseky a zároveň by v ní docházelo k úpravě potravin uvedených v § 16 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o potravinách, věcná příslušnost žalované ke kontrole balených sýrů by byla vyloučena a naopak by byla založena speciální působnost orgánů veterinární správy.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu